

សៀវភៅដានីយ៍លៃ — លខេពីររយ

ការបរិកបង្ហាញតាមទំនាយ៖ ការបុរមូលផុតលើកទីពីរ
និងសារៈសំខាន់របស់វាក្នុងវិជ្ជាជីវិតកាលសាស្ត្រអាដវិនទីសុត៍

Jeff Pippenger
2024-05-05

យើងកំពុងពិចារណាអំពីកំឡុងពេលទំនាយដដែលគួរឱ្យមានការពិចារណាថាជាការបុរមូលផុតលើកទីពីរ
ដដែលគួរឱ្យមានសម្ភាសន៍ដោយហោរា អសោយ ហើយបន្តទៀតដោយបងស៊ុរី វ៉ាយក៍។

នេះចុងនៃនោះ នឹងមានប្រសិទ្ធភាព ដល់ឈរឡើងជាបដិសម្បត្តិបុរាណទាំងឡាយ;
សាសន៍នៃនឹងមកស្រុកក្នុង ហើយទិសមុខរបស់ទ្រង់នឹងមានសិរីល្អ។
ហើយនេះចុងនៃនោះ នឹងកើតឡើងថា
ព្រះអម្បាចនឹងលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើងមុខដទៀត ជាលើកទីពីរ
ដើម្បីបុរមូលយកសំណល់នៃប្រាជ្ញាសុត្ររបស់ទ្រង់ ដល់នេះសេសសល់ ពីអាសុរី
ពីអហេស្តិប ពីហ្គេស ពីគូស ពីអឡោម ពីសីលា ពីហាម៉ាត និងពីកោះទាំងឡាយនៃមុន។
ហើយទ្រង់នឹងលើកបដិសម្បត្តិសម្បត្តិបុរាណទាំងឡាយ
ហើយនឹងបុរមូលពួកដដែលគួរឱ្យមានបណ្តាញចេញនៃអិស្តារ៉ា ហើយនឹងបុរមូលពួកយូដា
ដដែលគួរឱ្យមានខ្មាច់ខ្មាញ់ពីជួរទាំងបួននៃនឹងមកជាមួយគ្នា។
ការចូលនៃរបស់អប្បេរាអិមនឹងហាត់ទៅដល់
ហើយពួកសត្រូវរបស់យូដានឹងគួរកាត់ផ្តាច់ចេញ;
អប្បេរាអិមនឹងមិនចូលនៃនឹងយូដាទៀតឡើយ
ហើយយូដានឹងមិនបៀតបៀនអប្បេរាអិមទៀតឡើយ។ អសោយ 11:10-13។

នេះពេលដែលប្រាជ្ញាសុត្ររបស់ព្រះនេះចុងចុងក្រោយគួរឱ្យមានបុរមូលផុតលើកទីពីរ
ពីរ នោះនឹងមានការប្រមូលគ្នាមួយក្នុងចំណោមសិស្សទាំងនោះ
ដដែលគួរឱ្យមានការពិចារណាដោយរយៈពេលដប់ប្រាំបីម៉ឺនបុណ្យទី៥០
ហើយដល់អសោយមានសំដៅដល់ជាពេលមួយដដែល
«សច្ចក្តីចូលនៃរបស់អប្បេរាអិមនឹងហាត់ទៅ
ហើយពួកសត្រូវរបស់យូដានឹងគួរកាត់ផ្តាច់ចេញ;
អប្បេរាអិមនឹងមិនចូលនៃយូដាទៀតឡើយ
ហើយយូដានឹងមិនខានអប្បេរាអិមទៀតឡើយ»។

«ការសាកល្បងទាំងឡាយនឹងមកលើកស្ទួយរបស់ព្រះ
ហើយសូមទៅអាក្រក់នឹងគួរឱ្យមានក្រៃបេតិកភណ្ឌ ប៉ុន្តែ
កុំឱ្យអប្បេរាអិមចូលនៃនឹងយូដាទៀតឡើយ
ហើយយូដានឹងមិនបៀតបៀនអប្បេរាអិមទៀតទេ។ ពាក្យសម្តីសប្បុរស ទន់ភ្លន់
ពេញដោយមត៌កាករណ៍ នឹងហូរចេញពីចិត្ត និងបបួរមាត់ដល់មានបរិសុទ្ធវិញ។
វាជារឿងចាំបាច់យ៉ាងខ្លាំងដល់យើងគួរឱ្យមានឯកភាព
ហើយបុរសនិយាយទាំងអស់គ្នាស្តីពីកសច្ចក្តីសុល្លតបូក
និងសច្ចក្តីទាបទន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងមានគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ហើយនឹងមានឯកភាពខាងវិញ្ញាណ»។ Review and Herald, March 19, 1895.

ការប្រមូលគុណជាតិមួយនៃកិច្ចការដ៏ល្អព្រះគ្រីស្ទទទួលបានសម្រេច
នៅពេលទ្រង់ប្រមូលមនុស្សមួយនៃសេសប្រទេសជាតិ ជាលើកទីពីរ។
សាមគ្គីភាពនោះគួរមានតំណាងដោយដប់ប្អូនដែលនៅដល់បុណ្យទី៥០
និងដោយបុរាណមួយចុងនៃកិច្ចប្រជុំជំនុំនៅ Exeter ហើយអាចគួរមានសម្រេចចាប់ពីឆ្នាំ
1856 រហូតដល់ 1863 បុរសិសប្រឹក្សានៃក្រុងដែលមានឆ្នាំកាត់ការខកចិត្តយ៉ាងធំនៅចុងទី 22
ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 មិនមានអ្វីផ្សេងទៀត។

“ប៉ុន្តែក្នុងន័យពេលនៃការសង្ស័យ និងភាពមិនប្រាកដប្រជា
ដែលមានតាមមកបន្ទាប់ពីការខកចិត្ត នោះ
អ្នកដ្ឋានបានឃើញការយាងមកវិញជាច្រើនមានបោះបង់ជំនឿរបស់ខ្លួន។
ការមិនចុះសម្រុងគុណ និងការបកែប្រែមានកើតឡើង.... ដូច្នេះ
កិច្ចការនោះគួរមានរាង
ហើយលោកិយគួរមានទុកឱ្យសុចរិតនៅក្នុងសច្ចក្រឹត្យដ៏ដ៏ត្រឹមត្រូវ។ បើសិនជាសាសនិកអាង
រនទីសទ្ធាមូលហេតុនៃបុរាណមួយចុងនៃកិច្ចប្រជុំជំនុំនោះបញ្ចេញក្តីទាំងឡាយរបស់ព្រះ
និងសច្ចក្រឹត្យដ៏ជំនឿនព្រះយេស៊ូវ
នោះបុរសិសប្រឹក្សាបង្ហាញនឹងមានភាពខុសប្លែកយ៉ាងទូលំទូលាយប៉ុណ្ណា!”

«វាមិនមែនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទគួរពន្យារពេលដូច្នេះ
ឡើយ។ ព្រះមិនមានគុណឱ្យសុភមង្គលរបស់ទ្រង់ គឺអ៊ីស្រាអែល
រងរងអស់សេសប្រទេសនៅក្នុងទីរោងចក្រស្ថានឡើយ។
ទ្រង់មានសន្ទុះថាដឹងនាំពួកគេចូលទៅដល់សុភមង្គលនៃការដោយផ្ទាល់
ហើយតាំងពួកគេនៅទីនោះឱ្យជាប្រជាជនបរិសុទ្ធ មានសុខភាពល្អ
និងមានសច្ចក្រឹត្យសុខ។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលមានការប្រកាសនេះមុនគេ
មិនបានចូលទៅទេ ‘ដោយព្រះអស់សច្ចក្រឹត្យដ៏ជំនឿ’ (ហេព្រើរ 3:19)។
ចិត្តរបស់ពួកគេពេញពេញដោយការអ្វីៗ ការបោះបង់ និងសច្ចក្រឹត្យសុខបំផុត
ហើយទ្រង់មិនអាចសម្រេចសច្ចក្រឹត្យសុខបំផុតរបស់ទ្រង់ជាមួយពួកគេបានឡើយ។»

«អស់រយៈពេលសេសប្រទេស ការមិនជឿ ការអ្វីៗ និងការបោះបង់
បានបិទទ្វារមិនឱ្យអ៊ីស្រាអែលប្រាកដចូលទៅក្នុងសុភមង្គលនៃការដោយផ្ទាល់។ អំពើហិង្សាដ៏ល្អ
នេះបានពន្យារពេលការចូលរបស់អ៊ីស្រាអែលសម័យថ្មីទៅក្នុងការដោយផ្ទាល់ស្មើគ្នា។
ក្នុងករណីទាំងពីរ មិនមែនជាសច្ចក្រឹត្យសុខរបស់ព្រះដែលមានកំហុសឡើយ។
គឺជាការមិនជឿ ភាពស្រឡាញ់លោកិយ ការមិនមានឧទ្ទិសខ្ពស់ទាំងស្រុង
និងការឈ្នួលនោះប្រកែកគុណក្នុងចំណោមប្រជាជនដែលអះអាងថាជាប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់
ដែលមានផ្ទៃដីឱ្យយើងសុចរិតនៅក្នុងលោកនៃអំពើហិង្សា
និងទុក្ខពុទ្ធនេះអស់ជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ»។ Selected Messages, សំបុត្រទី ១, 68,
69.

ការចុះមកនៃវេតាទីពីរបានកំណត់សម្គាល់អំពីការខុសគ្នាខុសគ្នាមួយនៃពេលវេលាខកចិត្តលើ
ក្រឹត្យមួយ ដែលបានចាប់ផ្តើមសម័យពន្យារពេលនោះ
ហើយបន្ទាប់មកមាននាំទៅកាន់រយៈពេលបុរាណមួយចុងនៃកិច្ចប្រជុំជំនុំ Exeter
ដែលនៅទីនោះ សច្ចក្រឹត្យដ៏ដ៏ត្រឹមត្រូវនោះគួរមានសម្រេចឡើងជាមុន
មុនការបង្ហាញពេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងសារនៃសេសប្រទេសអំពីគុណ
នៃចុងបញ្ចប់នៃកិច្ចប្រជុំនោះ។

ការចុះមកនៃវេតាទីប៊ី នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
បានកំណត់សម្គាល់ពីការខូចខាតខ្ពស់ក្នុងពលនៃការខកចិត្តយ៉ាងធំ
ហើយបាននាំឲ្យចូលទៅក្នុងរយៈពេលនៃការបង្កៀន
ខណៈដែលសេចក្តីពិតទាំងឡាយដែលជាប់ទាក់ទងនឹងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត
ត្រូវបានបរិកសម្មងដែនដល់បុរាណសុត្ររបស់ព្រះ។ ដល់ឆ្នាំ 1849
ព្រះអម្ចាស់កំពុងលូកព្រះហស្តគ្រប់លំដាប់
ដើម្បីបុរាណសុត្ររបស់ព្រះអង្គមកជាមួយគ្នាជាលើកទីពីរ ហើយដល់ឆ្នាំ 1851
ផ្ទាំងគំនូសតាងឆ្នាំ 1850 កំពុងត្រូវបានដាក់បង្ហាញ។
ផ្ទាំងគំនូសតាងនោះគឺជាឯកសារមូលដ្ឋាន
ហើយជាសារនោះឯងដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅចំពោះមុខលោកិយជាទង់សញ្ញា។

ការបុរាណសុត្រស្តីពីស្តេចទាំងឡាយជាលើកទីពីរដោយព្រះគ្រីស្ទ
បានចាប់ផ្តើមក្នុងរយៈពេលនៃយ៉ាងចុះមក
ហើយការបុរាណសុត្រនៃអ្នកទាំងឡាយនៅ Exeter
បានចាប់ផ្តើមក្នុងអំឡុងពេលនៃរយៈពេលដ៏ចាំបាច់។
ក្នុងបុរាណសុត្រនៃការបោះបង្គោលឆ្នាំ 1863 ការបុរាណសុត្រជាលើកទីពីរ
បានចាប់ផ្តើមយ៉ាងហោចណាស់ប្រាំឆ្នាំចូលទៅក្នុងដំណើរការអប់រំ
ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅពេលពន្លឺអំពីទិសកុការៈត្រូវបានបរិកសម្មងដែនឡើងនូវឆ្នាំ
1844។ នៅឆ្នាំ 1848 សាសនាស្ថាប័នកំពុងផ្សព្វផ្សាយបុរាណសុត្រនានាក្នុងរយៈពេល
ការបុរាណសុត្រលើកទីពីរ ត្រូវបានកំណត់ថាជាកិច្ចការដ៏លើកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់
ដែលត្រូវបានសម្រេចដោយការមកដល់នៃដំបូងដែលបាននាំមុខបុណ្យ Pentecost
ហើយក៏ដោយប្រាំមួយថ្ងៃនៃកិច្ចបុរាណសុត្រនៅ Exeter ផងដែរ
ហើយគួរតែត្រូវបានបញ្ចប់គ្រឹមឆ្នាំ 1856។

ការងារនៃការបុរាណសុត្ររបស់ព្រះអង្គជាលើកទីពីរ គឺជាកិច្ចការបញ្ចប់របស់វេតាទីប៊ី
ហើយវាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះហស្តគ្រប់លំដាប់គ្រឹស្ទ។

លុះដល់ថ្ងៃសប្តាហ៍ទី ១ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមបង្កៀននៅក្នុងសាលាបុរាណសុត្រ;
ហើយមនុស្សជាច្រើន កាលបានឮទ្រង់ នោះក៏មានសេចក្តីអស្ចារ្យក្នុងចិត្ត
ដោយនិយាយថា៖ «តើបុរសនេះមានរបស់ទាំងនេះមកពីណា? ហើយបុរាណសុត្រអ្វីនេះ
ដែលបានប្រទានដល់គាត់ ដល់ចំណេះការអស្ចារ្យដ៏មានប្រទានភាពយ៉ាងនេះ
ក៏កើតឡើងដោយដៃរបស់គាត់ផង?» ម៉ាកុស ៦:២

ការបក្សខ្មែរកែដល់កិច្ចឡើងនូវពេលនិមិត្តសញ្ញាដ៏ទៃភាពចុះមក
ចាប់ផ្តើមដំណើរការនៃការសាកល្បងមួយ
ដែលទីបំផុតបង្ហាញឲ្យយើងឃើញអ្នកផ្សាយបង្កគំរើបុរាណសុត្រ
ហើយដោយការនោះក៏សម្រេចព្រះវិហារផងដែរ។

អ្នកដដែលកាន់ចម្បងស្បែកនៅក្នុងព្រះហស្តគ្រប់លំដាប់
ហើយទ្រង់នឹងបោះសម្រេចលាសស្បែករបស់ទ្រង់យ៉ាងស្រស់គ្រប់
ព្រមទាំងបុរាណសុត្ររបស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងដង្កុរ
ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងដុតអង្គកាមដោយភ្នែកដែលមិនអាចពន្លត់បាន។ ម៉ាថាយ ៣:១២

នៅក្នុងរយៈពេលនោះ បុរាណសុត្ររបស់ព្រះត្រូវបានលុបចោលពីសៀវភៅ
ហើយបរិភោគ។

ហើយខ្ញុំបាទឃើញថាមានប្រទេសភាពមួយទៀត ចុះមកពីស្ថានសួគ៌
ដោយពាក់ព័ន្ធជាអារក្សណាត៍ ហើយមានឥន្ទធន្ទនលើកុហលរបស់ទ្រង់
ហើយមុខរបស់ទ្រង់ភ័យដូចជាព្រះអាទិត្យ ហើយជើងរបស់ទ្រង់ដូចជាសសរភ្នាលើង៖
ហើយនៅក្នុងនរណាមួយ មានសៀវភៅតូចមួយបើករួចហើយ៖
ហើយទ្រង់បានដាក់ជើងស្រាប់របស់ទ្រង់លើសមុទ្រ
ហើយជើងឆ្វេងរបស់ទ្រង់លើផែនដី។ វិវរណៈ ១០:១, ២

នៅពេលទេវតាទីពីរមកដល់ នៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844

បុរាណសុត្តន្តរបស់ព្រះបាទឧបាត្ថម្មបាទ។

ពួកគេបានស្រាវជ្រាវប្រមូលផ្តុំជាលំដាប់ដោយការបំពេញនាយនវិវរណៈ ជំពូក 9 ខ 15

នៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់គ្របបាំង
កំហុសមួយក្នុងការគណនាក្នុងខេត្តនេះៗនៅលើផ្ទាំងគំនូរ។

«ខ្ញុំបាទឃើញថា តារាងឆ្នាំ 1843 ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់
ហើយថា វាមិនគួរត្រូវបានកែប្រែឡើយ;
ថាលេខទាំងឡាយគឺដូចជាព្រះអង្គគ្រប់បុរាណសុត្តន្តនោះ;
ថាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅលើ
ហើយបានលាក់កំហុសមួយនៅក្នុងលេខខេត្តនេះៗ
ដូចនេះគ្មាននរណាអាចមើលឃើញវាបានឡើយ
រហូតទាល់តែព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានដកចេញ»។ Early Writings, 74.

ការដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ បានអនុញ្ញាតឱ្យ សំយូអលែ សុន្ទ

កំណត់ថ្ងៃខែត្រីមាសត្រូវសម្រាប់និមិត្តរូបដែលបានពន្យារពេល។

«មនុស្សសម្លោះគ្រប់ទាំងនោះ ដែលពេញពេញដោយការខកចិត្ត
ហើយមិនអាចយល់បានថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេមិនបានយាងមក
នោះ មិនត្រូវបានទុកឱ្យស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតឡើយ។ មុតងទៀត
ពួកគេត្រូវបានដឹកនាំទៅកាន់ព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ
ដើម្បីស្រាវជ្រាវអំពីរយៈកាលទំនាយ។
ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានដកចេញពីក្នុងខេត្តនោះ
ហើយកំហុសក៏ត្រូវបានបកស្រាយផងដែរ។ ពួកគេបានឃើញថា
រយៈកាលទំនាយបានឈានដល់ឆ្នាំ 1844
ហើយភស្តុតាងដដែលដែលពួកគេបានលើកបង្ហាញ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា
រយៈកាលទំនាយបានបិទបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843 នោះ បានបង្ហាញថា
វានឹងបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844 វិញ»។ Early Writings, 237.

បុរាណសុត្តន្តនៃទេវតាទីមួយ និងទីពីរ

មានបន្ទាត់នៃសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវដែលពាក់ព័ន្ធនឹងព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

នៅពេលដែលទ្រង់បានយាងចុះមកនៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 និងថ្ងៃទី 19 ខែមេសា
ឆ្នាំ 1844 ទ្រង់មានសារមួយនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។

គឺព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដែលបានដឹកនាំការរៀបចំ

និងការបោះពុម្ពផ្សាយផ្ទាំងគំនូសតាងឆ្នាំ 1843 នៅខែឧសភា ឆ្នាំ 1842។ គឺព្រះហស្ត

របស់ទ្រង់ដែលបានបិទទុកកំហុសមួយនៅក្នុងក្នុងលេខផ្ទាំងគំនូសតាងនោះ។

បន្ទាប់ពីការបកខ្សែកែនៃការខកចិត្តលើកដំបូងនោះ យើងមើលឃើញអង្គុយតង់

ដោយព្រះព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់បានដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ

ហើយដូចនេះមានបរិក្ខារសារនៃមុនកែកណ្តាលអធុរក្ស។
អំពើនៃការលាតព្វះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញ ដើម្បីបុរាណសុត្ររបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ
មានកំណត់ចាប់ពីការខកចិត្តលើកដំបូង រហូតដល់កិច្ចបុរាណដ៏ Exeter ដូចជាពួកសិស្ស
សុត្ររបស់បុរាណជាមួយគ្នាជាចុងក្រោយនៃក្រុងយេរូសាឡឹមអស់រយៈពេលដប់បួន
មុនការបាក់ទម្លាក់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលការមកដល់នៃវេតាទីបី នៅថ្ងៃទី
22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ព្រះអម្ចាស់បានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង។

ហើយទ្រង់បានឆ្លើយតបនូវការសួររំលឹកមុន និងលើកនៃដី
បានលើកដីឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយបានស្របចងដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
ជាព្រះអង្គគង់លើមានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ជន្ម
និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ហើយសមុទ្រ
និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ ថា ពេលវេលានឹងលង់មានទៀត។ វិវរណៈ ១០:៥, ៦

ចាប់តាំងពីការបុរាណលើកដំបូងនៅថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ រហូតដល់ថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ បុរាណសុត្រនៃវេតាទីមួយ និងវេតាទីពីរ
សុត្ររបស់មុតាលង់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤
វេតាទីបីបានចុះមក

ហើយហ្វូងតូចមីលីយ៉ាត់សុត្ររបស់ទ្រង់បានបាត់ខ្ចាយដោយសារការខកចិត្តដ៏ធំ។
នៅថ្ងៃនោះ ព្រះគ្រីស្ទបានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយបានស្របចងថា ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ។

ការបុរាណផ្តល់លើកទីពីរក្នុងបុរាណសុត្រពីឆ្នាំ 1844 រហូតដល់ 1863
បានចាប់ផ្តើមដោយព្រះគ្រីស្ទលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង
ខណៈដែលទ្រង់កំពុងសារមួយក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យគេបើកក្រោយផងដែរ។
បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំ 1849 ទ្រង់បានលាតព្វះហស្តរបស់ទ្រង់ចេញជាលើកទីពីរ
ដើម្បីបុរាណបុរាណសុត្ររបស់ទ្រង់ដែលបានបាត់ខ្ចាយ។
បុរាណសុត្រទាំងនោះបានស្របចងដោយសារនៃ Midnite Cry ហើយបានបាត់ខ្ចាយ
នៅពេលព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានទស្សន៍ទាយទុកមិនបានកំណត់ឡើង។ នៅកិច្ចបុរាណដ៏
Exeter ព្រះគ្រីស្ទបានបុរាណសុត្ររបស់ទ្រង់
ហើយផ្ទេរឱ្យពួកគេមានឯកភាពលើសារនោះ
ដូចដែលទ្រង់បានផ្ទេរឱ្យក្នុងរយៈពេលដប់បួនដែលបាននាំមុខបុណ្យ Pentecost។
ពួកមីលីយ៉ាត់ភីឡាឌៃបានបានចេញពីកិច្ចបុរាណដ៏ Exeter ហើយបានផ្ទេរឱ្យបុណ្យ
Pentecost មុតងទៀត។ នៅឆ្នាំ 1856
ព្រះគ្រីស្ទសូមមើលខាងក្រៅចលនាដែលបានផ្តល់បុគ្គលទៅក្នុងសភាព Laodicea
ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទឈរនៅខាងក្រៅចិត្តរបស់អូនក Laodicea មុនគេ ហើយគេនោះទ្រង់
ដោយសារតែការអនុញ្ញាតឱ្យចូល។

ម៉ែលី ខ្ញុំឈរនៅមាត់ទ្វារ ហើយគេនោះ បើអូនកណាសុភាពស្រស់ឡើងរបស់ខ្ញុំ
ហើយបើកទ្វារ ខ្ញុំនឹងចូលទៅឯគាត់ ហើយនឹងបើកក្រោយជាមួយគាត់
ហើយគាត់ជាមួយខ្ញុំ។ វិវរណៈ ៣:២០។

នៅឆ្នាំ 1856 ព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទកំពុងគេនោះនៅលើចលនាមីឡីកនឡែវឌីសអា
ប៉ុន្តែតែបានផលអ្វីឡើយ។ នៅឆ្នាំ 1849 គឺមុននោះបុរាណសុត្រ
ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមបុរាណសុត្ររបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ ប៉ុន្តែការសង្ស័យ

និងភាពមិនប្រាកដប្រជាអាស្រ័យចលនាគីឡាឌែល

«បុរសនិបប្រឹក្សាអាឌែលទីស្ត បន្ទាប់ពីការខកចិត្តក្នុងឆ្នាំ 1844
បានកាន់ខ្ជាប់ជំនឿរបស់ខ្លួនយ៉ាងមាំមួន ហើយបានបន្តទៅមុខដោយសាមគ្គីគុ
នាក្នុងការដឹកនាំដោយព្រះហឫទ័យដ៏បរិសុទ្ធចម្បងរបស់ព្រះ
ដោយទទួលសាររបស់វេតាទីប៊ី
ហើយក្នុងអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចម្បងរបស់ព្រះ
ពួកគេនឹងបានយល់ឃើញសច្ចក្តីសង្គតិស្មោះរបស់ព្រះ
ព្រះអម្ចាស់នឹងបានប្រព្រឹត្តការយ៉ាងខ្ពស់ក្នុងរាជ្យនឹងកិច្ចខំរបស់ពួកគេ
កិច្ចការនេះនឹងបានបញ្ចប់ ហើយព្រះគ្រីស្ទនឹងបានយាងមកមុននឹងចេញពី
ដើមបីទទួលយកប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទៅកាន់រដ្ឋានរបស់ពួកគេ។
ប៉ុន្តែនៅក្នុងអំឡុងពេលនៃសេចក្តីសង្គតិស្មោះ
និងភាពមិនប្រាកដប្រជាដែលបានកើតឡើងដោយការខកចិត្តនេះ
មានអ្នកដទៃទៀតដែលបានយល់ឃើញនូវការបោះបង់ជំនឿរបស់ខ្លួន... ដូច្នេះ
កិច្ចការនេះត្រូវបានរារាំង ហើយលោកិយត្រូវបានទុកឱ្យស្ងួតក្នុងភាពងងឹត។
បុរសនិបប្រឹក្សាអាឌែលទីស្តបានប្រមូលគ្នាលើព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
និងជំនឿលើព្រះយេស៊ូវ
បុរសគ្រីស្ទស្មោះរបស់យើងនឹងបានខុសបុលកែយ៉ាងទូលំទូលាយបំផុត!» Evangelism, 695.

នៅថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០១
ព្រះគ្រីស្ទបានប្រមូលរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គនៅគ្រាចុងក្រោយ
ដែលបន្ទាប់មកត្រូវបានបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយនៅថ្ងៃទី ១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២០។
នៅថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០១
អស់អ្នកដែលត្រូវបានប្រមូលបានយកសំឡេងរំលោភកំហែងចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ហើយបរិភោគវា។ នៅថ្ងៃទី ១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២០
ពួកគេបានបដិសេធបញ្ញត្តិដែលតំណាងដោយព្រះហស្តលើកខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ
ដែលបានបញ្ជាក់ថា «ពេលវេលានឹងមិនមានទៀតឡើយ»។

ពួកមីលលីយ៉ាតនៃគីឡាឌែលមិនបានបង្ហាញការបោះបង់ចោលក្នុងការព្យាករណ៍ខុស
របស់ពួកគេអំពីឆ្នាំ 1843
ដូចពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមពន្លឺទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងឱ្យដឹង
ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ពួកគេបានបោះបង់ចោលនូវវេតាទីប៊ីបានបោះបង់
រាំងនឹងពន្លឺដែលទាក់ទងនឹងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844
ចលនាគីឡាឌែលនៃវេតាទីមួយ «នៅក្នុងអំឡុងពេលនៃសេចក្តីសង្គតិស្មោះ
និងភាពមិនប្រាកដប្រជា» បាន «បោះបង់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ»
ហើយបានក្លាយជាពួកគ្រីស្ទាន។

ឆ្នាំ 1856 តំណាងឱ្យចំណុចនៃការផុតរាល់បុគ្គលនោះ ដោយជានិមិត្តរូបនៃចំណុចនៃការផុត
រាល់បុគ្គលម្នាក់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

នៅក្នុងដំណាមួយក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំរវាងឆ្នាំ 1849 និង 1856 ចលនា Millerite
នៃមីយ៉ា Philadelphia បានតស៊ូប្រឆាំងនឹងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់
ដែលកំពុងលាតសន្ធឹងចេញ ដើម្បីប្រមូលប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ
ហើយព្រះបន្ទូលសន្យាគឺថា នៅពេលនោះ
ទ្រង់នឹងផ្ទេរវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់ដល់អ្នកដែលបានផ្ទេរវិញ្ញាណពីអតីតកាល។

ថ្ងៃទី ២៣ ខែកញ្ញា ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឲ្យដឹងថា
 ទ្រង់បានលួចព្រះហស្តគរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ
 ដើម្បីយកសំណល់នៃប្រដាសក្របរបស់ទ្រង់មកវិញ ហើយថា
 កិច្ចខិតខំទាំងឡាយត្រូវតែបង្កើនឡើងទៀតទៀតក្នុងគុណនៃការប្រមូលនេះ។
 ក្នុងគុណនៃការខ្ចាត់ខ្ចាយ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានរាយការណ៍ និងត្រូវបានហែកខូច;
 ប៉ុន្តែតែឡែនេះ ក្នុងគុណនៃការប្រមូល ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រោស
 និងប្រសើរឡើងវិញសក្រាន់របស់ទ្រង់។ ក្នុងគុណនៃការខ្ចាត់ខ្ចាយ
 កិច្ចខិតខំដែលបានធ្វើឡើងដើម្បីផ្សព្វផ្សាយសេចក្តីពិត
 មានប្រសិទ្ធភាពតិចតួចប៉ុណ្ណោះ សម្រេចបានតិចតួច ឬមិនបានអ្វីសោះ;
 ប៉ុន្តែក្នុងគុណនៃការប្រមូល
 ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ព្រះហស្តគរបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រមូលប្រដាសក្របរបស់ទ្រង់ គឺ
 ច្បាស់ណាស់ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយសេចក្តីពិតនិងមានប្រសិទ្ធផលតាមគោលបំណងដែលបានកំណត់។
 មនុស្សទាំងអស់គ្នាត្រូវប្រុងខ្លួន និងមានចិត្តក្រលំបាកក្នុងកិច្ចការ។
 ឲ្យបានដឹងថា វាជាការគួរឲ្យអាម៉ាស់ណាស់សម្រាប់នរណាម្នាក់
 ដែលយកគុណនៃការខ្ចាត់ខ្ចាយមកយោងធ្វើជាគំរូ
 ដើម្បីបំភ្លឺបំភ្លេចយើងឲ្យនេះក្នុងគុណនៃការប្រមូល;
 ដូច្នេះបើព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើអ្វីសម្រាប់យើងឲ្យនេះ
 លើសជាងអ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើកាលណាទេ
 នោះអ៊ីស្រាអែលនឹងមិនត្រូវបានប្រមូលឡើយ។ វាចាំបាច់ដូចគ្នាដែរ
 ដែលសេចក្តីពិតត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយក្នុងកាសែតមួយ
 ដូចជាការប្រកាសអធិបូហយ។ Review and Herald, November 1, 1850.

ដាក់ស្លាកដៃ

ព្រះអម្ចាស់បានព្យាយាមដឹកនាំព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់ឲ្យឆ្លុះបញ្ចាំងទៅមុខក្នុងឯកភាព
 ប៉ុន្តែឯកភាពនោះបានហាក់បែកខ្ចីបាត់ ហើយ «នូវក្នុងរយៈពេលនៃការសង្គ្រោះ
 និងភាពមិនប្រាកដប្រជា ដែលបានបន្តបន្ទាប់ពីការខកចិត្ត នោះ
 អ្នកជឿលើការមកវិញជាច្រើននាក់បានបោះបង់ជំនឿរបស់ពួកគេ»។ The Present Truth
 (ក្របខណ្ឌមកពី Review and Herald) បានចាប់ផ្តើមបោះពុម្ពផ្សាយនៅឆ្នាំ 1849
 ហើយដល់ឆ្នាំ 1851 តារាងឆ្នាំ 1850 មានប្រើប្រាស់ហើយ ប៉ុន្តែដល់ឆ្នាំ 1856 សារអំពី
 «បុរាណវិទ្យា» នៃ លើវិទ្យា ជំពូក 26 ត្រូវបានទុកឲ្យមិនទាន់បញ្ចប់។
 សារដែលត្រូវបានបោះពុម្ពនៅថ្ងៃទី 22 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1844
 បានកើតឡើងនូវពេលវេលាបន្តបន្ទាប់នាយអំពីរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ
 និងពីរពាន់បួនរយមកឆ្នាំ បានមកដល់ទីបញ្ចប់។

ថ្ងៃដែលប្រទេសគឺជាគោលលទ្ធផលដែលបានក្តីចង់បានលើសគោលលទ្ធផលទាំងអស់នៃពេលវេលា
 នោះ ហើយអស់រយៈពេលដប់ពីរឆ្នាំ ដំណើរការនៃការសាកល្បងមួយបានបន្តទៅរហូត
 ដល់ការសាកល្បងចុងក្រោយបានមកដល់ឆ្នាំ 1856។
 ការសាកល្បងនោះគឺលើការសម្រាកថ្ងៃដែលប្រទេសម្នាក់បង្កើត ហើយវាបានសម្គាល់ការបញ្ចប់
 ចប់នៃដំណើរការសាកល្បងមួយដែលបានចាប់ផ្តើមដោយការសម្រាកថ្ងៃដែលប្រទេសម្នាក់
 មនុស្ស។ រយៈពេលនៃការសាកល្បងនោះបានផ្តុះផ្តាយឲ្យខោនអែលហ្សា និងអូមហ្គេត។
 ឆ្នាំ 1856 ក៏គឺជាឆ្នាំដែលបានកើតឡើងនូវដំណើរដ៏អំពីសេចក្តីពិតមួយដ៏មានដំបូងដែលបាន
 រកឃើញដោយ Miller ដូច្នេះ វាក៏មានហេតុផលខោនអែលហ្សា
 និងអូមហ្គេតនៃកម្មវិធីនេះផងដែរ។ សេចក្តីពិតអំពីថ្ងៃដែលប្រទេស
 ដែលជាទីសម្គាល់នៃប្រជាជនបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ

នៅពេលដែលអាចកំហាំងនៃព្រះគ្រីស្ទទទួលបានក្នុងអនាគត គឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសិរីល្អអ
 ឋានសម្រាប់ពេញលេញ។ “បុរាណដង” គួរមានតំណាងដោយគូរឃ្លីប៊ីល
 ដល់គូរបន្តលិខិតនៃថ្ងៃប្រែប្រួលនោះ។

ខណៈដែលពួកបុរាជញ្ញហានដើរតាមព្រះគុរិសុទ្ធចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត។

ខណៈដែលឧទាហរណ៍កណ្តាលគឺជាល្បីឆ្នើមដ៏ល្បីមិនស្មើគ្នាបង្កគ្នា។

យើងនឹងបន្តការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះទៅក្នុងអត្រាបន្តទៀត។

ប៉ុន្តែតម្លៃនេះមានជីវិតខាងវិញ្ញាណ

និងការឧទ្ទិសដល់ព្រះលើសជាងក្រុមជំនុំនាមប៉ុណ្ណោះទេ
នោះពួកគេនឹងទទួលរងពីគ្រោះការបាត់បង់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ
ដូចគ្នានឹងក្រុមជំនុំទាំងឡាយដែលប្រឆាំងនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដែរ។
មានតែអស់អ្នកដែលបានឮកែវបរិសុទ្ធជនដោយសច្ចក្រឹតប៉ុណ្ណោះ
ដែលនឹងបង្កកើតជាគ្រួសាររាជវង្សនៅក្នុងលំនៅឋានសួគ៌
ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងទៅរៀបចំសម្រាប់អស់អ្នកដែលសុទ្ធជាព្រះ
និងកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។»

«អ្នកណាដែលនិយាយថា ខ្ញុំស្គាល់ទ្រង់ តែមិនកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់
អ្នកនោះជាមនុស្សសក្កហក ហើយសច្ចក្រឹតពិតមិនសុច្ឆន្ទៈនៅក្នុងគាត់ទេ» [១ យ៉ូហាន
២:៤]។ នេះបញ្ជាក់ច្បាស់អំពីអ្នកដែលអះអាងថាមានចំណេះដឹងអំពីព្រះ
ហើយកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់
ប៉ុន្តែមិនបង្ហាញការនេះដោយអំពើល្អអឡើយ។
ពួកគេនឹងទទួលតាមអំពើរបស់ខ្លួន។ «អ្នកណាដែលសុច្ឆន្ទៈនៅក្នុងទ្រង់
អ្នកនោះមិនប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាទេ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សា
អ្នកនោះមិនបានឃើញទ្រង់ ហើយក៏មិនបានស្គាល់ទ្រង់ដែរ» [១ យ៉ូហាន ៣:៦]។
នេះគួរឲ្យមានសំនង់ទៅកាន់សមាជិកពួកជំនុំទាំងអស់
រួមទាំងសមាជិកនៃពួកជំនុំសរុបនេះយោងតាមវិន័យផងដែរ។ «កូនច្បងអើយ
កុំឲ្យអ្នកណាមកបញ្ជូនចោលអ្នករាល់គ្នាឡើយ៖
អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តសច្ចក្រឹតសុច្ឆន្ទៈ អ្នកនោះជាសុច្ឆន្ទៈ ដូចជាទ្រង់ទ្រង់សុច្ឆន្ទៈដែរ។
អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សា អ្នកនោះមកពីអារក្ស
ពីព្រោះអារក្សមានប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាតាំងពីដើមមក។
ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះបានលេចមកសម្រាប់ការនេះ គឺដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់អារក្ស។
អ្នកណាដែលកើតពីព្រះ អ្នកនោះមិនប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាទេ
ពីព្រោះពួកគេរបស់ទ្រង់សុច្ឆន្ទៈនៅក្នុងគាត់
ហើយគាត់មិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាបានទេ ព្រោះគាត់កើតពីព្រះ។
ដោយសារការនេះ កូនរបស់ព្រះ និងកូនរបស់អារក្សគួរឲ្យមានសម្បទានឲ្យយើង៖
អ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តសច្ចក្រឹតសុច្ឆន្ទៈ អ្នកនោះមិនមកពីព្រះទេ
ហើយដូចគ្នានេះ អ្នកណាដែលមិនសុទ្ធជាព្រះបងប្អូនរបស់ខ្លួន ក៏មិនមកពីព្រះដែរ»
[១ យ៉ូហាន ៣:៧-១០]។

«អស់អ្នកដែលអះអាងថាជាអ្នកអាជីវិន័យដែលកាន់ចុងសែប្រាំបី
ហើយនាំគ្នាបែនគ្រប់គ្រងនៅក្នុងអំពើហិង្សា
គឺជាមនុស្សសក្កហកនៅចំពោះព្រះនគររបស់ព្រះ។
ដំណើរជីវិតមានហាបរបស់ពួកគេកំពុងប្រឆាំងនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ។
ពួកគេកំពុងនាំអ្នកដទៃឲ្យធ្លាក់ចូលក្នុងអំពើហិង្សា។
ព្រះបន្ទូលមកពីព្រះដល់សមាជិកគ្រប់រូបនៃពួកជំនុំរបស់យើងថា
«ចូរផ្លាស់ប្តូររបស់យើងអ្នកឲ្យឆ្លាត ដើម្បីកុំឲ្យអ្វីដែលខុស
រងរង់ចេញពីផ្ទៃផ្សេងៗ ប៉ុន្តែឲ្យមានជាសះស្បើយវិញ។
ចូរខំប្រឹងតាមរកសច្ចក្រឹតសុច្ឆន្ទៈជាមួយមនុស្សទាំងអស់ និងសច្ចក្រឹតបរិសុទ្ធ
ដែលបើគ្មានសច្ចក្រឹតនេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ។
ចូរប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងបំផុត កុំឲ្យអ្នកណាម្នាក់ខ្វះព្រះគុណរបស់ព្រះ
កុំឲ្យមានឫសនៃសច្ចក្រឹតផ្លាស់ប្តូរឲ្យយើងមក បង្កការខានដល់អ្នករាល់គ្នា
ហើយដោយសារនោះ មនុស្សជាច្រើនគួរឲ្យមានបំពុល។
កុំឲ្យមានអ្នកណាម្នាក់ជាមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាសាធារណៈ»

ឬជាមនុស្សមិនគោរពរបស់បរិសុទ្ធ ដូចអសោវ
ដែលបានលក់សិទ្ធិបុត្រចូលរបស់ខ្លួន ដោយសារអាហារតម្លៃមាត់។
ដូចមុនកាលគុនាដឹងហើយថា ក្មេងមក
នោះពេលដែលគាត់ចង់ទទួលមរតកព្រះពរនោះ គាត់ត្រូវបានបដិសេធ
ពីព្រោះគាត់រកកន្លែងសម្រាប់ការប្រើចិត្តមិនបានឡើយ
នោះបើជាគាត់បានស្រវឹងរករាងដោយទឹកក្នុងកែយ៉ាងអស់ពីចិត្តក៏ដោយ» [Hebrews
12:13-17]។

«នេះអាចអនុវត្តចំពោះមនុស្សជាច្រើនដែលអះអាងថាជឿសច្ចៈក្នុងពិត។
ជំនួសឱ្យការបោះបង់ចោលការប្រើវិវត្តន៍ដោយគណៈរបស់ខ្លួន ពួកគេបន្តតភ្ជាប់នឹង
រឿងរ៉ាវខុសគ្នាដែលអប់រំខុសមួយក្រុមហៅថាបោះបង់ចោលការបោះបង់សាតាំង។
អំពើហិង្សាមិនត្រូវបានស្គាល់ថាជាអំពើហិង្សាទេ។
សូមប្រើប្រាស់ការបោះបង់ពួកគេក៏ត្រូវបានបំពុល ចិត្តរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានបំផ្លាញ
ហើយសូមប្រើប្រាស់នីតិវិធីទាំងឡាយក៏ពុំក្លាយជានិច្ច។ សាតាំងប្រើពួកគេជានិច្ចបោះបង់
ដើម្បីបំប្លែងពរលឹងទាំងឡាយឱ្យទៅកាន់ការប្រើវិវត្តន៍បរិសុទ្ធ
ដែលបំពុលអង្គទាំងមូល។ "អ្នកណាដែលមើលងាយកុរិយវិន័យរបស់ម៉ូសេ
[ដែលជាកុរិយវិន័យរបស់ព្រះ] អ្នកនោះត្រូវស្គាល់ដោយឥតមត៌េតា
ដោយសារសាក្សីពីរ ឬបីនាក់ ដូច្នេះ តើអ្នកកាលគុនាគិតថា
គាត់នឹងត្រូវចាត់ទុកសមនឹងទណ្ឌឧកម្មម្តងទៀតផងដែរជាងប៉ុណ្ណា
ដែលបានជាន់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះនោះក្រោមជើង
ហើយបានរាប់ព្រះលោហិតនៃសេចក្តីសព្វញ្ញ
ដែលដោយសារនោះគាត់បានត្រូវក្តែងជាបរិសុទ្ធ ថាជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធ
ហើយបានប្រមាថព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណ?
ដូច្នេះយើងស្គាល់ព្រះអង្គដែលបានមានបន្ទូលថា ការសងសឹកជាប់រវល់
អញនឹងសងវិញ ព្រះអង្គចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះ។ ហើយមុននឹងទៀតថា
ព្រះអង្គចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។
ការផ្តាច់ទៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ជាការគួរឱ្យខ្លាចណាស់" [ហេប៊ី
10:28-31]។» Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.